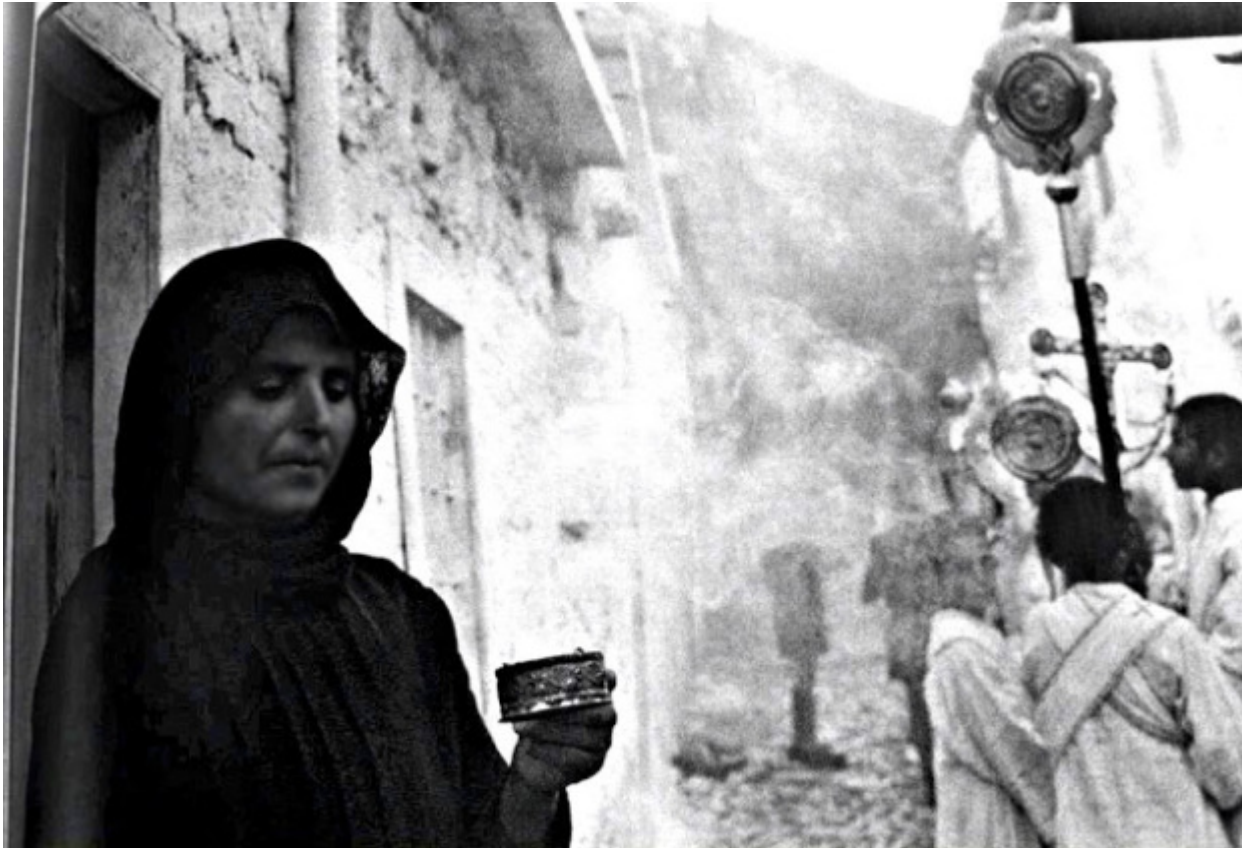

Οι απλοί χωριάτες ήταν θεόπτες!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Νικόλαος Λουδοβίκος

Κάποτε, μου συνέβη ένα γεγονός, ήμουνα νεαρός πρεσβύτερος και διακονούσα σε κάποια χωριά έξω από την Θεσσαλονίκη και ταυτόχρονα ήμουνα βοηθός στην θεολογική σχολή ενός πολύ μεγάλου θεολόγου.

Αυτό το οποίο ζούσα, γράφοντας και την διδακτορική διατριβή μου στην θεολογική σχολή ταυτόχρονα, ήταν μια φοβερή αντίθεση. Από την μία στην θεολογική σχολή είχα επαφή με τα μεγάλα της θεολογίας και παράδοξα και τα δυσνόητα και τα βαθυνόητα και από την άλλη σαν ένας παπάς σε 10 χωριά που μου είχε αναθέσει ο τότε επίσκοπός μου, τρία-τέσσερα χωριά στα οποία πήγαινα και έκανα τον ιεροκήρυκα, αυτό έκανα τότε. Ένοιωθα φοβερή μοναξιά, διότι δεν με καταλαβαίνανε, ή εγώ ευθυνόμουνα που δεν με καταλαβαίνανε.

Έλεγα λοιπόν πέντε πράγματα, έβλεπα ότι ο κόσμος έ, άκουγε ότι άκουγε, γύρναγε έσκυβε το κεφάλι και εντάξει συνέχιζε κανονικά την ζωή του, σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Η μοναξιά αυτή ήτανε βαρύ αίσθημα, έλεγα μα τι κάνω εγώ σαν παπάς αυτή την στιγμή, τι νόημα έχει να ξαναπάω την Κυριακή και να ξαναμιλήσω στον τάδε, χωριό αφού πάλι... ναι, δεν μπορούσα, δεν λέω ότι είναι εύκολο αλλά, σήμερα σας είπα διάλεξα να μιλήσω δύσκολα, θέλω να πω πιστεύω ότι το

ακροατήριο έχει τέτοιες δυνατότητες, αλλά έμαθα πολλά από τότε, πάντως είχα μεγάλη δυσκολία. Λοιπόν κάποια στιγμή μου συνέβη το εξής θαυμαστό γεγονός, με το οποίο ο Θεός σαν να μου έμαθε πολλά πράγματα. Μια από αυτές τις Κυριακές, τελείωσε η Θεία Λειτουργία, μου λέει ο παπάς, ένας απλός παπάς και δύο απλοί-απλούστατοι επίτροποι, αγράμματοι άνθρωποι, πάμε να πιούμε πάτερ έναν καφέ, προτού φύγεις. Μην φύγεις έτσι, εντάξει. Τελειώνει η Λειτουργία, εγώ πάντα θλιμμένα πολύ μέσα στην μοναξιά κλπ. Και πάμε να πιούμε τον καφέ στην πλατεία του χωριού. Εκεί λοιπόν που πίναμε τον καφέ, ξαφνικά γυρίζει ο ένας από τους επιτρόπους, με κοιτάζει και μου λέει:

- Λοιπόν πάτερ (-μου λέει) εγώ με τον κυρ-Γιάννη από εδώ (-κυρ-Γιάννης ήταν ο άλλος ο επίτροπος) είχαμε μία απορία. Ο ναός μας εδώ δεν ήταν καθαγιασμένος και είχαμε την απορία, μη όντας καθαγιασμένος από τον επίσκοπο, τα μυστήρια και η Θεία Λειτουργία δεν ήταν κανονικά;

Λέω ωχ, ωχ τι γίνεται εδώ! τέτοια απορία, μου έκανε εντύπωση. Και λέει:

- Ξέρεις τι κάναμε, είπαμε να κάνουμε τρεις εβδομάδες νηστεία, για να μας δείξει ο Θεός. Και κάναμε, και πραγματικά μια Κυριακή προτού έλθει ο Δεσπότης να κάνει τα αυτά, είδαμε την ώρα της Θείας Λειτουργίας ξανά αυτό το φως. Εγώ άρχισα να θορυβούμαι:

- Ποιο φως, τι φως;

- Εκείνο το φως, το αείφωτο, βλέπεις μετά τον ήλιο και νομίζεις ότι είναι σκοτάδι, ένα φως το οποίο κατεβαίνει και βλέπεις πράγματα, πολλά πράγματα, καταστάσεις, παρόν, παρελθόν, το μέλλον εκεί μέσα κλπ.

Άρχισα να συγκλονίζομαι, είχα να κάνω με ανθρώπους που είχαν την εμπειρία του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και του αγίου Συμεών του νέου θεολόγου και βέβαια και ο άλλος ευλογούσε εκεί και ο απλός ο παπάς έλεγε κι αυτός ναι, ναι, ήτανε όλοι σαν...

Ήταν συγκλονιστική η εμπειρία αυτή για μένα, βέβαια δεν σταμάτησε εκεί αλλά άρχισα να τον ψάχνω αυτόν τον επίτροπο, αυτόν τον απλό άνθρωπο.

- Πώς ζεις εσύ, (αφού έπαθα το σοκ το οποίο με συνόδευε για χρόνια μετά). Πώς ζεις εσύ;

- Έ πώς ζω εγώ, φτωχά.

- Τι κάνεις, πως ακριβώς περνάς την μέρα σου, τι ακριβώς κάνεις στην διάρκεια της μέρας;

- Δεν κάνω (-λέει) απολύτως τίποτα, δεν κάνω κάτι ιδιαίτερο, αγαπώ τον Θεό αλλά λίγη υπομονή κάνω. Λίγη υπομονή κάνω.

Είχε υπομονή αυτός, ξέρεις τι θα πει υπομονή; Υπομονή σημαίνει αυτός ο σταυρός της ελευθερίας να αγκαλιάζει τους άλλους. Εκεί μέσα αποκαλύπτεται ο Θεός.

Αυτό είναι το μεγαλειώδες δίδαγμα, ο ησυχασμός είναι βιωμένη φυσιολογία, μην νομίζετε ότι ο ησυχασμός, εσείς οι θεολόγοι, είναι ατομική επίδοση όπως κάνουν οι ινδουιστές ή αυτοί οι οποίοι καταργούνε το θέλημα για να δούνε τα θεάματα.

Είναι αυτό το άνοιγμα στην κοινωνία, και με τον τρόπο αυτόν γίνονται μεγάλες αποκαλύψεις τις οποίες εγώ φυσικά, ως υποψήφιος διδάκτωρ και μετέπειτα δεν αξιώθηκα, ούτε αξιώθηκα έκτοτε.

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr